

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Upoznajmo evropske susede u trećem dobu!

Ivica Kauzlarić

Ivica Kauzlarić je rođen 1943. godine u Zemunu. Odrastao je sa majkom, kao sin jedinac. Otac mu je poginuo 1945. godine, te se njega ni ne seća. Živeli su skromno, ali i pored toga na detinjstvo gleda kao na lep period života. Tokom osnovne škole, bio je član sekcije avio-modelarstva i Izviđača. Sa Izviđačima je putovao po tadašnjoj Jugoslaviji. Ipak, avionom je leteo samo jednom u životu- 1954. godine kada je sa svojom grupom modelara osvojio nagradu- let iznad Beograda, koji je bio u malom avionu sa drvenim klupama, praćen bukom i drmanjem. Danas ga unuka koja živi u Dubajiu zove da dođe, ali on nikako ne prihvata da leti avionom.

Upisavši srednju školu, odabrao je i svoju buduću profesiju - kinooperater. Oduvek ga je zanimao rad bioskopa, kao mali kad bi išao da gleda film, uvek bi prvo gledao gore u kabinu odakle se puštaju filmovi. To je bio tip dualnog obrazovanja gde je tri dana išao u školi, a tri dana radio u bioskopima Beograd filma, u kojima će provesti ceo svoj radni vek, ali i upoznati suprugu Zoru sa kojom će se venčati 1968. godine i dobiti troje dece - ćerku 1970. godine i dva sina blizanca 1971. godine. Kao mlada generacija, ugledali su se na starije. Mnoge je Drugi svetski rat prekinuo u školovanju. Međutim, tadašnji sistem je svima davao mogućnost da rade, da se usavršavaju i obrazuju - nije radio onaj koji nije hteo. Ivica je takođe to prihvatio i nakon završene srednje stručne škole, išao je na dodatno dvogodišnje usavršavanje u Zagreb. Bio je savestan i dobar radnik, te je postao jedan od najmlađih poslovođa u Beograd filmu. Posao u bioskopu je podrazumevao svakodnevni kontakt sa ljudima, što kaže da je izazovno- i sa pozitivne i sa negativne strane. I sam se priseća raznih događaja, na primer- bila je jedna žena koja je gledala svaki film, uvek u 11h i uvek bi insistirala da dobije 17. red 1. sedišta. Bioskop (20. oktobar) u kojem je Ivica najduže radio, 23 godine, nalazio se u blizini železničke stanice, pa su ljudi dolazili da ubiju vreme, sa sendvičima, pljeskavicama, jogurtima... U vreme sankcija, 90ih godina, mogli su samo indijske filmove da dobiju i puštaju. Koža na sedištima je propala, a kako nije bilo sredstava, te nisu mogli da je zamene, skinuli

su je. Jednom prilikom, dolaze dve gospođe i kukaju što su drvena sedišta. A u to vreme je masovno počelo da se priča o o Sidi. Ivici u trenutku sine ideja i kaže- gospođo, mi svaki drugi dan prskamo sedišta zbog side sa ovim- pokazivajući im iza veliku posudu sredstva, koje je zapravo bilo protiv buba. Gospođe su bile prezadovoljne. Jednom je čak izašao u novinama- grupa ljudi ga je optužila da namerno brzo menja titlove na filmovima. Napamet je naučio mnogo filmova, posebno se seća jednog od prvih američkih filmova koji su se prikazivali kod nas- „Bal na vodi“, a kada su ga pitali koji je po njemu najbolji film, on je odgovorio da je to „Tesna koža 1“, naš kulturni domaći film, ali iz prostog razloga što je on toliko bio gledan da su samo od njega primali šest meseci platu.

Kaže da mu posao nije bio naporan, ali da je bio specifičan. Morao je da bude prisutan, a radio je i vikendima i praznicima. Iako je i supruga radila u bioskopu, ipak su uspevali da usklade porodični život i odgajanje troje dece. Kada su od preduzeća 1973. godine dobili veliki stan u kojem i danas deo porodice živi, njegova majka se uselila sa njima i pomagala im, a on i supruga su uvek pazili da rade suprotne smene, ne bi li uvek neko bio sa decom.

Smatra da su mladi nekada bili slobodniji i da je bilo više druženja. Iako su postojale klasne razlike, neki bili bolje obučeni od drugih, nisu učeni da to ističu i da se po tome osuđuju. Išlo se na igranke, utakmice, kuglanje, u kafane. Leti se išlo na Lido, ili skelom preko Dunava, u Crvenku. Kada je osnovao porodicu, letovali su 15 godina za redom po 25 dana u kampu u Buljaricama, u Crnoj Gori.

On smatra da je socijalna ravnopravnost bila daleko poštenija nego sada i da su imali jako lepu državu Jugoslaviju. Da su komunizam, socijalizam i samoupravljanje dobro zamišljeni sistemi koji pak u praksi nisu doživeli svoj pun potencijal. I sam je bio član Saveza komunista, deo samoupravljačkog sistema- upravnik i poslovođa, ali je uvek verovao da osoba prvo mora da obavlja svoj posao odgovorno i valjano, zanemarujući bilo kakvu poziciju. Zato se vremenom razočarao u Savez, a tek današnje političke stranke po njemu imaju potpuno pogrešan sistem vrednovanja - ne možeš da budeš član ukoliko si negativna ličnost.

Koristi internet i ima profile na društvenim mrežama. Od novina čita „Sportski žurnal“ i „Politiku“ uz koju je kao mali naučio slova, ali preskače političke teme, prati samo dešavanja u gradu, sport, kulturu i čitulje. Na televiziji pogleda po neki film ili emisiju, a prenos skupštine i rijaliti programa bi zabranio.

Hobi mu je dugo bila fotografija, čak je i sam izrađivao fotografije u stanu. I dalje čuva prelepe fotografije supruge i dece. Dugo se sad već ne bavi time, iako se dobro seća prvog fotoaparata - čuvene Lajke (Leica).

Zaposlio se 1961. godine, a penzionisao 2003. Po polasku u penziju je imao plan da svake nedelje ide u svoj bioskop. Nažalost, nije uspeo to obećanje dugo da održi s obzirom na to da su Beograd film i njegovi bioskopi zatvoreni.

Na pitanje kako je razmišljao o starosti kada je bio mlad, odgovara da se uvek sam pitao da li će doživeti starost. Uvek ga je kopkalo to što mu je otac poginuo u četrdesetoj godini nesrećnim slučajem, od udara struje. A onda kad je sam došao u te godine, video je da to i nisu neke godine. Potom je razmišljao da li će doživeti penziju, jer mu je majka mi je umrla sa 67 godina od infarkta. Međutim, sada, sa 77 godina, uživa - šeta, druži se sa komšijama iz zgrade i samo se nada da će ga zdravlje služiti. Sa svojom penzijom dobro živi, jer kaže da nije megaloman i racionalno troši novac.

Što se tiče uloge starijih u društvu, veruje da su u porodici bake i deke tu da se nađu, pripomognu, ali nikako da vaspitavaju decu - to je posao roditelja.

Mladima poručuje da u životu budu skromni, da je poenta da budeš dobar čovek, da sve ljude prihvatiš onakvi kakvi su, da prijatelje čuvaš, a da se od neprijatelja, od onih koji ti žele zlo skloniš.

Ivica živi sa svoja dva sina, snajom, i unucima. Supruga mu je preminula 2011. godine, ali je se seća uz lepe emocije - svaki put kad bi je spomenuo, rekao bi *moja Zora*. Ističe kako je bila mnogo lepa žena, divna supruga i majka.

Razgovor je tekao prirodno i lako, verovatno jer se već dugo poznajemo tako što je on deda moje najbolje prijateljice, a posebno me je zavoleo zbog toga što sam i ja iz Zemuna, o kome pričamo svaki put kad se vidimo.

U Zemunu, 2020.

Sara Delić